

ผลการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมมารยาทไทยในเด็กปฐมวัย

The Effects of Providing Storytelling Activities with Video Media to Promote Thai Manner in Young Children

รัตติยา หักกะยานนท์¹ ปัทมาวดี เล่ห์มงคล² ปิยะนันท์ หิรัณยชโลธร³

นิสิตสาขาปฐมวัยศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์¹

รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาปฐมวัยศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์²

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาปฐมวัยศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์³

Rattiya Hakkayanon¹ Pattamavadi Lehmongkul² Piyanan Hirunchalothorn³

Master, Major Early Childhood Education, Faculty, Kasetsart University¹

Assoc. Prof. Dr, Major Early Childhood Education, Faculty, Kasetsart University²

Asst. Prof. Dr., Major Early Childhood Education, Faculty, Kasetsart University³

E-Mail: doramon1119@gmail.com.¹

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์เพื่อส่งเสริมมารยาทไทยในเด็กปฐมวัย กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นเด็กระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 18 คน ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนราชินี กรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ นิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ แผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์จำนวน 15 แผน แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกมารยาทไทยทางวาจา และแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกมารยาทไทยทางกาย วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ มีคะแนนพฤติกรรมการแสดงมารยาทไทยทั้งมารยาททางวาจาและมารยาททางกายสูงขึ้น

คำสำคัญ: กิจกรรมการเล่านิทาน , นิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ , มารยาทไทย , เด็กปฐมวัย

Abstract

The purpose of this study was to study the effects of providing storytelling activities with video media to promote Thai manner in young children. The target group used in this study was 18 young children who were studying in kindergarten year 2, academic year 2019, Rajini School Bangkok. The tools used in the study were storytelling stories with video

media, fifteen plans on storytelling activities of young children, behavior observation form on Thai manner. Data was analyze by mean, and standard deviation.

The study found that young children who participated in storytelling activities had higher scores in showing Thai manner both verbal and physical manner.

Key words: Storytelling Activities, Video media, Thai manner, Young children

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความก้าวหน้าทางสังคมและการดำเนินชีวิตเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สืบเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการรับวัฒนธรรมทางตะวันตกเข้ามา ส่งผลให้เด็กและเยาวชนไทยรับอิทธิพลต่าง ๆ โดยไม่ได้คัดกรองให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิต ความรู้สึกนึกคิด ขนบธรรมเนียมประเพณี ทำให้เยาวชนไทยขาดความอบอุ่น นุ่มนวล ขาดความเรียบร้อย การมีสัมมาคารวะ จนทำให้มารยาทไทยอันดีงาม ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นไทยสูญหายไป ซึ่งการส่งเสริมมารยาทไทยตั้งแต่วัยเด็กนั้นจะส่งผลให้เด็กเห็นคุณค่า ดำรงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ไทยและเกิดความภาคภูมิใจในความเป็นไทยตลอดไป การแสดงออกที่มีแบบแผนในการประพฤติปฏิบัติได้รับการอบรมให้ตรงตามความนิยมแห่งสังคม มารยาทไม่ได้ติดตัวมาแต่เกิดแต่ได้มาจากสิ่งแวดล้อม การศึกษา การอบรมเป็นสำคัญ ในปัจจุบันวัฒนธรรมไทยที่งดงามกำลังสูญหายไปจากวิถีของบุคคลยุคใหม่ในสังคมไทย จึงควรได้รับการอนุรักษ์และนำมาพัฒนากับเด็กหรือเยาวชนยุคใหม่ ให้เป็นแบบอย่างที่ดีกับบุคคลอื่นเป็นการสืบสานวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงามตามแบบไทยให้ดำรงอยู่ตลอดไป ได้แก่ การกล่าวคำสุภาพ การแสดงความเคารพ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของมารยาท หรืออาจกล่าวได้ว่า มารยาทเป็นคุณลักษณะประจำตัวของบุคคล ได้แก่ ความมีสัมมาคารวะ ความสุภาพ อ่อนน้อม ความมีวินัยและพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ปรากฏ มารยาทเป็นคุณลักษณะประจำตัวของบุคคล (พรทิพย์ เกษุรานนท์, 2555)

เด็กปฐมวัยมีธรรมชาติของการเรียนรู้ที่เริ่มต้นด้วยการพัฒนากายและใจ จึงเป็นวัยที่มีความสำคัญต่อการปลูกฝังความมีกิริยามารยาทที่ดีให้เกิดขึ้น เพราะเป็นวัยที่สามารถเรียนรู้ได้ดีจากการปลูกฝัง ชิมชั๊ และเลียนแบบพฤติกรรมการแสดงออก การส่งเสริมความมีกิริยามารยาทจึงจำเป็นอย่างยิ่ง โดยหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560 ได้กำหนดจุดหมายหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยสำหรับเด็กอายุ 3-6 ปีไว้ว่า เมื่อเด็กจบการศึกษาปฐมวัยเด็กต้องปฏิบัติตามมารยาทได้ด้วยตนเอง ปฏิบัติตนตามมารยาทได้ตามกาลเทศะ กล่าวคำขอบคุณและขอโทษด้วยตนเอง (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) มารยาทจึงเป็นสิ่งที่ถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก เริ่มจากในครอบครัวจนเด็กเข้าโรงเรียน เพราะการปลูกฝังมารยาทไทยนั้นเป็นการชิมชั๊ ซึ่งวิธีการที่จะช่วยส่งเสริมมารยาทไทยให้กับเด็กปฐมวัย ได้มาจากพ่อแม่ต้องเป็นต้นแบบเป็นตัวอย่างสำคัญ และมาจากการอบรม แนะนำ สั่งสอนเด็กอย่างใกล้ชิด ตลอดจนครูซึ่งต้องมีหน้าที่ใน

การอบรมเรื่องมารยาทไทยให้แก่เด็ก และฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับมารยาทให้เด็กเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง (ประทุม อุปก้าว, 2553)

โรงเรียนราชินีเป็นโรงเรียนเอกชนที่สมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานกำเนิดขึ้น และได้พระราชทานโครงการศึกษาไว้คือ ให้มีความรู้ทางการช่างฝีมือขนาดสามารถประกอบอาชีพได้ให้อ่านออกทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และสามารถเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ มีการอบรมศีลธรรม จรรยาและมารยาท จากพระราชดำริของสมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ นำมาสู่ปรัชญาของโรงเรียนที่ว่า เลิศความรู้คู่จริยา อีกทั้งเมื่อครั้งหม่อมเจ้าพิจิตรจิราภา เทวกุล ทรงดำรงตำแหน่งท่านอาจารย์ใหญ่ ทรงเห็นความสำคัญของการพัฒนาเด็กตั้งแต่ยังเล็ก จึงทรงริเริ่มตั้งแผนกอนุบาลขึ้น นับเป็นชั้นอนุบาลแห่งแรกๆ ของเมืองไทย สิ่งพิเศษในวิธีการสอนของหม่อมเจ้าพิจิตรจิราภาเทวกุล คือ ทรงใช้บทเพลงและละครเป็นสื่อในการอบรมและสอนศีลธรรม จริยธรรม และหน้าที่พลเมือง ซึ่งในปัจจุบันโรงเรียนราชินีจัดให้มีการสอนมารยาทตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล โดยมีการใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมสำหรับเด็ก เช่น นิทาน หรือแม้แต่การฝึกปฏิบัติก็เป็นการสอนอย่างหนึ่งซึ่งครูปฐมวัยใช้ในการจัดประสบการณ์เพื่อที่จะส่งเสริมพัฒนาการการฝึกปฏิบัติจริงอย่างมีศักยภาพ การเล่านิทานโดยให้เด็กได้ฝึกปฏิบัติ เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กเกิดความสุขสนทนและสามารถจดจำเนื้อหาได้ง่าย เด็กปฐมวัยจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว จากของจริงตามทฤษฎีของ Piaget (1969, อ้างใน ปราณี ปรีวาที, 2551) กระบวนการคิดของเด็กในวัยนี้ ยังไม่พัฒนาถึงขั้นและเข้าใจสิ่งที่เขื่อนามธรรมได้ต้องใช้เทคนิคช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ การเล่านิทานโดยการฝึกปฏิบัติเป็นเทคนิคที่ใช้เป็นส่วนหนึ่งในการเล่านิทาน สามารถรื้อให้เด็กเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรม ไม่เบื่อหน่าย และครัทธาที่จะปฏิบัติตามอันเป็นการสร้างเสริมให้เด็กเกิดพฤติกรรมการแสดงออกมารยาทไทย ด้านวจาและด้านการแสดงอริยาบถ การฝึกปฏิบัติเป็นวิธีการช่วยฝึกให้ผู้แสดงเรียนรู้พฤติกรรมของตัวเอง ทั้งที่ควรกระทำและไม่ควรกระทำ การเล่านิทานโดยให้เด็กได้ฝึกปฏิบัตินับว่าเป็นเครื่องมือและเทคนิค อย่างหนึ่งที่ใช้การสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งจะเห็นได้ว่าการเล่านิทานโดยให้เด็กฝึกปฏิบัติสามารถที่จะพัฒนาการแสดงออกทางมารยาทไทยของเด็กปฐมวัยรวมถึงการแสดงออกในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นโดยการปฏิบัติตนที่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการใช้วจาสุภาพ อ่อนหวาน มีคำลงท้ายคะ ครับ รวมไปถึง การแสดงความเคารพ การนั่ง การยืน การเดิน ซึ่งจะพื้นฐานให้เด็กอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีความสุข การฝึกปฏิบัติจึงเป็นวิธีการแก้ปัญหาและการตัดสินใจจำแนกพฤติกรรมเด็กได้ที่พบสถานการณ์คล้ายคลึงกับความเป็นจริง

ปัจจุบันเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเป็นอย่างมาก ซึ่งการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีรูปแบบการเล่านิทานที่นิยมใช้กันเสมอๆ สำหรับเด็กเล็กคือการเล่านิทานประกอบอุปกรณ์หรือสิ่งประดิษฐ์ที่ครูจัดทำขึ้น เพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ประกอบการเล่านิทานที่สำคัญ เพราะสามารถทำให้เด็กสนุกและตื่นตาไปกับนิทานได้เป็นอย่างดีสร้างความสนใจให้แก่เด็กมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2547) นอกจากนี้นิทานในรูปแบบของสื่อวีดิทัศน์ก็เป็นสื่อการสอนอย่างหนึ่งที่สามารถส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการเล่านิทานที่เด็ก ๆ ชอบคือการเล่านิทาน

ประกอบการฝึกปฏิบัติจริงเพราะทำให้เด็กเข้าใจเรื่องราวได้รวดเร็วช่วยให้เกิดรูปธรรมชัดเจนยิ่งขึ้นและช่วย
จูงใจให้เด็กเกิดการเรียนรู้และเป็นการสร้างจินตนาการพร้อมทั้งซึมซับและลอกเลียนแบบสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กได้
เห็นจากการปฏิบัติจริงซึ่งเป็นรูปธรรมได้ดียิ่งขึ้น (ภิญญาพร นิตยะประภา, 2534) และจะนำไปสู่พฤติกรรม
การแสดงมารยาทไทยของเด็กปฐมวัยนิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์จึงเป็นสื่อการสอนหนึ่งที่จะสามารถส่งเสริม
มารยาทไทยในเด็กปฐมวัยในการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ มีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อ
สร้างเจตคติที่ดีต่อการแสวงหาความรู้ นอกจากจะทำให้เด็กได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน เข้าใจใน
บทบาทของตัวละครและสามารถเรียนรู้ได้ว่าการกระทำของตัวละครนั้นดีหรือไม่ดี สามารถนำมาใช้ใน
ชีวิตประจำวันได้อย่างไร ซึ่งเด็กสามารถเข้าใจได้ง่าย ทั้งการใช้ภาษาที่ง่ายต่อการเข้าใจของเด็ก เด็ก
สามารถที่จะอ่านออกเสียงให้ครูหรือเพื่อนฟังได้ บางครั้งเด็กสามารถนำหนังสือนิทาน มาแสดงเป็นบทบาท
สมมติได้ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เด็กได้รู้จักการรักการอ่าน และช่วยพัฒนาสมองในการเรียนรู้ของเด็กได้ดี
ยิ่งขึ้นด้วย (นฤมล เนียมหอม, 2559)

จากเหตุผลและสภาพปัญหาที่กล่าวมา จึงทำให้ผู้ศึกษามีความสนใจที่จะศึกษาการเล่นนิทานประกอบ
สื่อวีดิทัศน์ และการฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เด็กได้ปฏิบัติตามตัวละครตามเนื้อเรื่องในนิทาน และส่งเสริมการ
แสดงออกทางมารยาทไทยที่ถูกต้องให้แก่เด็กปฐมวัยและเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและผู้สนใจ
เกี่ยวกับเด็กปฐมวัย ได้นำผลการศึกษานี้ไปเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยในอนาคต

2. วัตถุประสงค์การศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์เพื่อส่งเสริม
มารยาทไทยในเด็กปฐมวัย

3. นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กหญิง อายุระหว่าง 4 – 5 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ปีที่ 2/6
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 18 คน

นิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ หมายถึง สื่อหนังสือที่อยู่ในรูปสื่อวีดิทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับมารยาท
ไทย ซึ่งประกอบด้วยมารยาทไทย 2 ด้าน คือ มารยาททางวาจาและมารยาททางกาย มีลักษณะเป็นภาพนิ่ง
ประกอบการเล่นนิทานพร้อมเสียงดนตรี เพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจและเกิดการเรียนรู้ในการฟัง
นิทานเพิ่มมากขึ้น

การจัดกิจกรรมการเล่นนิทาน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเล่นนิทานที่ครูใช้นิทานประกอบสื่อ
วีดิทัศน์ที่มีเนื้อหาส่งเสริมมารยาทไทยทางวาจาและมารยาททางกาย มีเนื้อหาและภาพประกอบเหมาะสม
กับเด็ก ดำเนินกิจกรรมโดยให้ครูเปิดนิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์เกี่ยวกับมารยาทไทยและให้เด็กฝึกปฏิบัติ
จริงหลังจากการฟังนิทานแต่ละครั้ง โดยขั้นตอนในการจัดกิจกรรมเล่นนิทานประกอบการฝึกปฏิบัติจริง
มีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม 3 ขั้นตอน คือ

ชั้นนำ (5 นาที) ครุฑนำเด็กเข้าสู่บทเรียนโดยการท่องคำคล้องจอง(บทพระนิพนธ์ของหม่อมเจ้าพิจิตรจิราภา เทวกุล) ที่เกี่ยวข้องกับมารยาทไทย ร้องเพลง พร้อมสนทนาเกี่ยวกับบทพระนิพนธ์ และสร้างข้อตกลงร่วมกันระหว่างครูกับเด็กในการปฏิบัติตนระหว่างฟังนิทาน

ขั้นดำเนินกิจกรรม (20 นาที) ครุฑนำนิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ ภาพนิ่งประกอบการเล่านิทานพร้อมเสียงดนตรี ขณะที่เด็กฟังนิทานมีการสนทนาพูดคุยถึงอริยาบถต่าง ๆ ในภาพแล้วให้เด็กฝึกปฏิบัติตามตัวละครในเรื่อง และถามถึงความรู้สึกที่ได้ปฏิบัติตามตัวละครว่ารู้สึกเช่นไร และปฏิบัติเช่นนี้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง

ขั้นสรุป (5 นาที) เด็กและครูร่วมกันสนทนาถึงตัวละครในนิทานและพูดถึงความภาคภูมิใจที่ได้ปฏิบัติตามตัวละครในนิทานเกี่ยวกับมารยาทไทย พร้อมสรุปร่วมกันและตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับมารยาทไทยตามเนื้อเรื่องในนิทาน

มารยาทไทยในเด็กปฐมวัย หมายถึง การมีกิริยาอาการที่สุภาพเรียบร้อยถูกกาลเทศะ ในการศึกษานี้ครอบคลุมมารยาทไทย ประกอบด้วย มารยาททางวาจาและมารยาททางกาย

มารยาททางวาจา หมายถึง พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกทางการพูดจาไพเราะมีคำลงท้ายประโยคด้วยครับหรือค่ะ น้ำเสียงอ่อนนุ่มสุภาพ ไม่ตะโกนหรือส่งเสียงดัง รู้จักใช้คำว่าสวัสดี ขอบคุณและขอโทษได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์

มารยาททางกาย หมายถึง พฤติกรรมท่าทางที่เด็กแสดงออกเพื่อแสดงความเคารพ การไหว้เมื่อพบกันและลาจาก โดยแสดงกิริยาประนมมือไหว้ผู้อื่น รวมถึงการนั่ง การเดิน และการยืน

4. วิธีดำเนินการ

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2/6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 18 คน

4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. นิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ จำนวน 15 เรื่อง
2. แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ จำนวน 15 แผน
3. แบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงมารยาทไทยทางวาจาและมารยาททางกาย

ผู้ศึกษาทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้
ข้อมูลเชิงปริมาณ

1) ผลของคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงมารยาทไทยของเด็กปฐมวัยรายด้าน ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2) ผลของคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงมารยาทไทยของเด็กปฐมวัยภาพรวม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2/6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 18 คน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการศึกษา ผู้ศึกษาได้แบ่งการนำเสนอเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลของคะแนนคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงมารยาทไทยของเด็กปฐมวัยรายด้าน ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกมารยาททางวาจา

(N=18)			
มารยาททางวาจา	การทดลอง	(μ)	(σ)
การพูดด้วยน้ำเสียง อ่อน นุ่ม สุภาพ	ก่อนการทดลอง	1.00	0.00
	หลังการทดลอง	2.00	0.00
การพูดมีคำลงท้าย ครับ/ค่ะ	ก่อนการทดลอง	0.50	0.51
	หลังการทดลอง	2.00	0.00
การกล่าวคำขอโทษ	ก่อนการทดลอง	0.44	0.51
	หลังการทดลอง	2.00	0.00
การกล่าวคำสวัสดิ์	ก่อนการทดลอง	0.67	0.49
	หลังการทดลอง	2.00	0.00
การกล่าวคำขอบคุณ	ก่อนการทดลอง	0.61	0.51
	หลังการทดลอง	2.00	0.00

จากตารางที่ 1 ผลของค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมแสดงออกทางมารยาททางวาจา พบว่าการพูดด้วยน้ำเสียง อ่อนนุ่ม สุภาพ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00

การพูดมีคำลงท้าย ครับ/ค่ะ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.50 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.51 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00

การกล่าวคำขอโทษ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.44 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.51 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00

การกล่าวคำสวัสดี ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.67 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00

การกล่าวคำขอบคุณ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.61 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.51 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกมารยาททางกาย

(N=18)

มารยาททางกาย	การทดลอง	(μ)	(σ)
การเดินค้อมศีรษะเมื่อผ่านผู้ใหญ่	ก่อนการทดลอง	0.28	0.47
	หลังการทดลอง	2.00	0.00
การไม่ยื่นคำศีรษะผู้ใหญ่	ก่อนการทดลอง	0.56	0.51
	หลังการทดลอง	1.89	0.33
การนั่งพับเพียบ	ก่อนการทดลอง	0.61	0.51
	หลังการทดลอง	1.89	0.33
การไหว้แสดงความเคารพ	ก่อนการทดลอง	1.00	0.00
	หลังการทดลอง	2.00	0.00
การแสดงการทักทายเพื่อน	ก่อนการทดลอง	0.56	0.51
	หลังการทดลอง	2.00	0.00

จากตารางที่ 2 ผลของค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกทางมารยาททางกาย พบว่า การเดินค้อมศีรษะเมื่อผ่านผู้ใหญ่ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.28 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00

การไม่ยื่นคำศีรษะผู้ใหญ่ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.56 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.51 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.89 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.33

การนั่งพับเพียบ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.61 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.51 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.89 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.33

การไหว้แสดงความเคารพ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00

การแสดงการทักทายเพื่อน ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.56 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.51 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมการแสดงมารยาทไทยของเด็กปฐมวัย ภาพรวม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมแสดงออกมารยาทไทยภาพรวม ก่อนและหลังการทดลอง

(N=18)

มารยาทไทย	การทดลอง	(μ)	(σ)
มารยาททางวาจา	ก่อนการทดลอง	0.64	0.21
	หลังการทดลอง	2.00	0.00
มารยาททางกาย	ก่อนการทดลอง	0.60	0.51
	หลังการทดลอง	1.96	0.06

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมแสดงออกมารยาททางวาจาและมารยาททางกาย พบว่า มารยาททางวาจา ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.64 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.21 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.00

มารยาททางกาย ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.60 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.51 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.96 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.06

6. สรุปผลและการอภิปรายผลการศึกษา

6.1 สรุปผลการศึกษา

การศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมแสดงออกทางมารยาทไทยของเด็กปฐมวัย โดยรวมและรายด้านที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ สรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

ด้านที่ 1 มารยาททางวาจา เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมแสดงมารยาทไทยหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในการแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับสูง คือ ช่วง

คะแนน 1.35 – 2.00 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์เป็นการส่งเสริมมารยาทด้านวาจาให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติซ้ำ ๆ เด็กรู้จักการพูดด้วยถ้อยคำสุภาพมีทางเสียงสละสลวย – ค่ะ รู้จักกล่าวสวัสดิ์ขอโทษ ขอบคุณ และไม่ส่งเสียงดังขณะพูดคุย จากกิจกรรมดังกล่าวจึงทำให้เด็กปฏิบัติตนจนเป็นลักษณะนิสัยของตนเองจึงทำให้คะแนนมารยาทด้านวาจาสูงขึ้นในทุกสัปดาห์อย่างเห็นได้ชัดเจนเช่นกัน ดังนั้นคนที่มีความสุภาพเรียบร้อยอ่อนโยน ย่อมเป็นที่ยอมรับของสังคม

ด้านที่ 2 มารยาททางกาย เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมแสดงมารยาทไทยหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในการแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับสูง คือ ช่วงคะแนน 1.35 – 2.00 ทั้งนี้การจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ เป็นการดำเนินเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับการทำความเคารพ ซึ่งประกอบไปด้วย การเดินผ่านผู้ใหญ่โดยเดินค้อมศีรษะไม่เดินเฉียด การนั่งต่อหน้าผู้ใหญ่ไม่ให้เรียบร้อยไม่เหยียดขา การทำความเคารพ การไหว้ครูประจำชั้น การสวัสดิ์ทักทายเพื่อน ซึ่งในการจัดกิจกรรมเป็นการส่งเสริมให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติจริง เด็กเกิดการเรียนรู้จากการกระทำและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจนติดเป็นลักษณะนิสัย จึงทำให้คะแนนมารยาทด้านการทำความเคารพในแต่ละสัปดาห์สูงขึ้นอย่างชัดเจน และการทำความเคารพเป็นสิ่งที่ตั้งมื่อเป็นวัฒนธรรมที่แสดงให้เห็นถึงความรุ่งเรืองและเป็นสิ่งที่แสดงถึงความ อ่อนน้อม นุ่มนวล เรียบร้อยอันเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นไทย

จากผลคะแนนค่าเฉลี่ยของการศึกษาพฤติกรรมแสดงมารยาทไทยของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ พบข้อสังเกตดังนี้

สัปดาห์ที่ 1 สัปดาห์นี้เป็นการสังเกตพฤติกรรมแสดงออกทางมารยาททางวาจาและมารยาททางกายของเด็กก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ เด็กยังไม่เคยถูกฝึกเรื่องของมารยาททำให้เด็กแสดงพฤติกรรมต่อเพื่อนและครูยังไม่ถูกต้อง เช่น ไม่แสดงความเคารพหรือสวัสดิ์ครูเมื่อพบเจอกัน พูดไม่ไพเราะ ไม่มีคำลงท้าย เวลานั้นยืนทำออกมาขณะที่ครูสอน เมื่อครูตักเตือนเด็กบางคนทำตามแต่บางคนไม่ทำตาม อีกทั้งไม่คุ้นเคยกับผู้สังเกตทำให้เด็กไม่แสดงความเคารพหรือกล่าวทักทายผู้สังเกตต้องสร้างความคุ้นเคยแก่เด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความไว้วางใจและสามารถแสดงออกทางมารยาทได้ถูกต้องตามสถานการณ์

สัปดาห์ที่ 2 – 3 เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับมารยาทจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ เด็กให้ความสนใจกับการฟังนิทานเป็นอย่างมาก เด็กตั้งใจฟังเนื้อเรื่องอย่างใจจดใจจ่อระอือร้น หลังจากการฟังนิทานจบ ครูให้เด็กทบทวนเนื้อเรื่องนิทานเกี่ยวกับมารยาททางวาจาและมารยาททางกาย โดยการใช้คำถามกระตุ้น ซึ่งเด็กบอกได้ว่านิทานสอนมารยาทเรื่อง การกล่าวคำสวัสดิ์ ขอบคุณ ขอโทษ การพูดจาไพเราะ สุภาพ เด็กร่วมกันสนทนาและแสดงความคิดเห็น ในช่วงต้นของการทดลองเด็กใช้เวลาในการสรุปเนื้อเรื่องเกี่ยวกับมารยาทเป็นระยะเวลาสั้น ครูต้องกระตุ้นเป็นระยะ ๆ หลังจากนั้นครูให้เด็กแสดงบทบาทสมมติโดยครูกำหนดเหตุการณ์ในนิทานมาแสดงบทบาทสมมติพฤติกรรมที่ดีที่ควรนำมาเป็นแบบอย่าง เนื่องจากมีเด็กหลายคนไม่กล้าแสดงออก ครูจึงขออาสาสมัครออกมาแสดงบทบาทสมมติให้เพื่อนดู ในขณะที่เด็กแสดง ครูสังเกตว่าเด็กจดจำพฤติกรรมในเนื้อเรื่องนิทานมาแสดงบทบาทสมมติและ

เลียนแบบพฤติกรรมตามเนื้อเรื่องนิทาน แต่ก็พบว่า เด็กจำนวน 4 คนที่ยังไม่แสดงพฤติกรรมหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบ สื่อวีดิทัศน์ ซึ่งครูได้ให้การเสริมแรงและกำลังใจในการปฏิบัติเพื่อกระตุ้นให้เด็กแสดงพฤติกรรม

สัปดาห์ที่ 4 – 5 หลังจากจัดกิจกรรมผ่านมา 3 สัปดาห์ในสัปดาห์ที่ 4 – 5 เด็กมีความเข้าใจเกี่ยวกับมารยาทจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์เพิ่มมากขึ้น เด็กตั้งใจฟังเนื้อเรื่องในนิทานอย่างใจจดใจจ่อกระตือรือร้น สนุกสนานกับการฟังนิทาน รอคอยเมื่อนิทานจบจะได้แสดงบทบาทสมมติ และมีความกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น หลังจากการฟังนิทานจบ ครูใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อเรื่องนิทาน ซึ่งเด็กบอกได้ว่านิทานสอนมารยาท การพูดจาไพเราะ นอกจากนั้นเด็กสามารถบอกได้ว่า เมื่อพบเจอกันต้องกล่าวคำสวัสดีและประนมมือไหว้ทุกครั้ง เดินผ่านผู้ใหญ่โดยเดินค้อมศีรษะไม่เดินเฉียด การนั่งต่อหน้าผู้ใหญ่ต้องนั่งให้เรียบร้อยไม่เหยียดขา โดยเด็กร่วมกันสนทนาและแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามได้อย่างรวดเร็วมากขึ้น ทำให้การจัดกิจกรรมเล่านิทานมีความสนุกสนานสามารถดึงดูดให้เด็กสนใจ ทำให้เด็กที่ไม่แสดงพฤติกรรมจำนวน 4 คน ในสัปดาห์ที่ผ่านมาเริ่มมีการแสดงออกทางพฤติกรรมเพิ่มมากขึ้น

สัปดาห์ที่ 6 ในช่วงของสัปดาห์สุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ เด็กได้มีความเข้าใจและตระหนักเกี่ยวกับมารยาทไทยเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อ วีดิทัศน์ แสดงให้เห็นว่าสามารถส่งเสริมให้เด็กแสดงพฤติกรรมการแสดงออกทางมารยาทในทางที่ดีได้ถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ เด็กยังคงตั้งใจฟังเนื้อเรื่องนิทานด้วยความกระตือรือร้น สนุกสนานกับการฟังนิทาน เนื่องจากนิทานที่ได้ฟังจะมีการเปลี่ยนเรื่องไม่ซ้ำกัน เด็กมีความสนุกสนานที่ได้ทำกิจกรรมและอยากออกมาร่วมแสดงบทบาทตามเนื้อเรื่องของนิทานที่ได้ฟัง ซึ่งเด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางมารยาทไทยได้ถูกต้อง

สัปดาห์ที่ 7 เป็นสัปดาห์ที่มีการสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกมารยาททางวาจาและมารยาททางกายหลังจากการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ เพื่อส่งเสริมมารยาทไทยในเด็กปฐมวัย การจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ตามระยะเวลาที่กำหนด ทำให้เด็กมีมารยาททางวาจาและมารยาททางกาย ดีขึ้น เช่น การแสดงความเคารพ การไหว้ การกล่าวคำทักทาย ขอบคุณ ขอโทษ การพูดจาไพเราะ สุภาพ การนั่ง การเดิน หรือการยืน ซึ่งเด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางมารยาทไทยได้ด้วยตนเองอย่างเห็นได้ชัด

6.2 อภิปรายผลการศึกษา

1) มารยาททางวาจา ผลการศึกษาพบว่าระดับคะแนนโดยรวมของพฤติกรรมการแสดงมารยาททางวาจาโดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ เมื่อพิจารณาระดับคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์มีคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกทางมารยาทไทยแตกต่างกัน คือหลังการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์เป็นกิจกรรมที่เด็กได้ปฏิบัติจริงจากการกระทำที่แสดงออกมาทั้ง

ทางด้านอารมณ์และความรู้สึกกับสื่อที่เราความสนใจให้เด็กอยากเรียนรู้ สอดคล้องกับทฤษฎีของ Bandura (1997, อ้างใน พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2547) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นหลักของมนุษย์คือการเรียนรู้จากการสังเกตนั่นเอง โดยเด็กกลุ่มทดลองได้เรียนรู้การสังเกตจากตัวแบบผ่านสื่อวีดิทัศน์มีการปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เด็กแสดงพฤติกรรมมารยาททางวาจาได้เหมาะสม เช่น การพูดจาไพเราะ มีคำลงท้ายค่ะ ครับ ไม่พูดตะโกนหรือส่งเสียงดังจนเกินไป รู้จักกล่าวคำสวัสดิ์ ขอบคุณ และขอโทษ ซึ่งสอดคล้องกับ Bandura (1997, อ้างใน พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2547) ที่กล่าวว่า การฝึกให้เด็กได้ปฏิบัติหลังจากการฟังนิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ เป็นวิธีการที่ช่วยให้เด็กได้แสดงความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ และนำมาศึกษาทำความเข้าใจในตนเอง ในขณะเดียวกันการที่เด็กสวมบทบาทของตัวละครในนิทานก็สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความคิด ค่านิยม และพฤติกรรมของผู้อื่นได้เช่นเดียวกัน การจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ ส่งเสริมให้เด็กแสดงการกระทำออกมาจากจินตนาการ ความรู้สึกของตัวละครเป็นการพัฒนาพฤติกรรมเด็กโดยให้ตัวแบบ หรือตัวอย่างจะช่วยให้เด็กได้เลียนแบบตามโดยธรรมชาติของเด็กมักจะเลียนแบบผู้ที่เด็กชื่นชม เช่น ตัวละครในนิทาน ซึ่งเป็นตัวแบบทางพฤติกรรมที่ทำให้เด็กเลียนแบบได้ง่ายยิ่งขึ้น ฉะนั้นการเปลี่ยนแปลงของเด็กต้องอาศัยระยะเวลาอย่างเพียงพอที่ทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ

2) มารยาททางกาย ผลการศึกษาพบว่า การเปลี่ยนแปลงคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกทางมารยาททางกายจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงคะแนนเฉลี่ยของการสังเกตพฤติกรรม การแสดงมารยาทไทยของเด็กปฐมวัยก่อนจัดกิจกรรม และหลังจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ ปรากฏว่าการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมมีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เนื่องจากการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ การนำเสนอเรื่องราวในนิทานโดยใช้ภาพนิ่งของนิทาน มีการเล่าประกอบภาพที่น้ำเสียงเร้าความสนใจเด็กโดยมีจุดประสงค์เพื่อถ่ายทอดให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของนิทาน สะท้อนอารมณ์ความรู้สึก และช่วยดึงดูดความสนใจของเด็กให้ฟังนิทานได้จนจบเรื่อง ซึ่งหลังจากที่เด็กได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์ เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมมารยาททางกายได้เหมาะสม โดยรู้จักการแสดงความเคารพเมื่อพบผู้ใหญ่ ค้อมตัวเมื่อเดินผ่าน การนั่งด้วยกิริยาที่เรียบร้อย ไม่นั่งเหยียดขาหรือเข่าขาจนทำให้ผู้อื่นเกิดความรำคาญ การส่งเสริมพฤติกรรมการแสดงมารยาททางกายของเด็ก ในขณะที่ทำการทดลองได้มีการกำหนดบทบาทครู ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้โดยใช้คำถามกระตุ้น และชักนำให้เด็กเสนอความคิด การให้อิสระเด็กในการเลือกใช้อุปกรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับสิริมา ภิญญอนันตพงษ์ (2548) ที่กล่าวว่า การใช้คำถามพูดคุยสนทนากับเด็กในชั้นสรุปเป็นการพูดคุยถึงตัวละครร่วมกัน ครูให้อิสระทางความคิดและการกระทำ เด็กได้รับรู้และเรียนรู้ความคิดของบุคคลอื่นที่มีพฤติกรรมที่ตนได้ปฏิบัติทำให้เด็กรับรู้และเข้าใจความต้องการของผู้อื่น ปรับพฤติกรรมของตนเองให้เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น เมื่อครูใช้คำถามกระตุ้นเพียงเล็กน้อย เด็กสามารถช่วยกันเสนอความคิดเห็น นั่นคือเด็กลดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง รู้จักการปรับตัว ยินยอมทำตามเพื่อนและครูบอก

7. ข้อเสนอแนะ

7.1 ข้อเสนอแนะจากการศึกษาในครั้งนี้

1) ควรมีการเก็บข้อมูลในเชิงคุณภาพ เพื่อให้เห็นถึงพฤติกรรมเด็กในขณะทำกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสื่อวีดิทัศน์

2) การสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกทางมารยาทไทยของเด็กปฐมวัย ควรเลือกสังเกตในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในกิจวัตรประจำวัน เพื่อให้ได้พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างแท้จริง

7.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาแนวโน้มพฤติกรรมแสดงมารยาทไทยของเด็กปฐมวัยในระยะเวลาที่เพิ่มขึ้น เพื่อให้เห็นแนวโน้มของพัฒนาการด้านพฤติกรรมแสดงมารยาทไทยของเด็กปฐมวัยได้อย่างชัดเจน

2) ในการส่งเสริมพฤติกรรมแสดงออกมารยาทไทยควรใช้กิจกรรมอื่นที่ นอกเหนือจากการฝึกปฏิบัติจริง เช่น เกมการศึกษา

8. เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ: สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2547). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เอ็ดดิสันเพรสโปรดักส์.
- นฤมล เนียมหอม. (2559). *การจัดประสบการณ์โดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน*. ฐานข้อมูลด้านการศึกษาศึกษาปฐมวัย. โรงเรียนทุ่งมหาเมฆ. สืบค้นเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2562. จาก <http://www.nareumon.com>.
- ปราณี ปรีวาที. (2551). *การพัฒนาจริยธรรมของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานและการติดตามผล*. ปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประทุม อุปแก้ว. (2553). *มารยาทที่พึงประสงค์ของเด็กปฐมวัย*. สืบค้นเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2562. จาก <https://www.baanmaha.com/community/-มารยาทที่พึงประสงค์ของเด็กปฐมวัย>.
- พรทิพย์ เกตุรานนท์. (2555). *มารยาททางสังคม : สิ่งที่คุณเล็กน้อยแต่สำคัญ*. จุลสารสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพออนไลน์. สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ นนทบุรี. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2547). *ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภิญญาพร นิตยะประภา. (2534). *การผลิตหนังสือนิทาน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2548). *แนวการจัดประสบการณ์ปฐมวัยศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์การพิมพ์ดวงกมล.
- Bandura A. (1997). *Social Learning Theory*. New Jersey: Prentice – Hall.